

שארית ישראל

קונטרס "שלום ירושלים"

סימן א

וזכרתי להם צרית ראשונים. מדברי חז"ל משמע צרור שצריך תחילה להתיישב בארץ עם מעט קיבוץ מישראל. אולם כפלאתי בזה תמיהות עצומות וחזקות. (א) כי ראשי המתעסקים שהתחילו להשתדל במאות ישיבת ארץ ישראל במאה גדולה וקדושה כזו, וכל המשתדלים היו אנשים שרחוקים מאד מתורה ומצוות ואינם יודעים עוד כלום להאמין שתתנחם הארץ עוד, ומכ"ש צדיאת גואל כלך במהרה צימינו כי המה כתיבוק הנשבה ציו הנכרים, ושוכחים עיקר שבת כי נתערבו בהווית עוה"ז, ואיך יזכו המה במצוה זו תחלה, וע"י פעולתם תהי' כמיחת ישועה לכללות ישראל בתקופתנו אשר אנחנו חיים בזה, הלא כתיב אמר משל הקדמוני וכו', משורש נחש יא לא כפע ומצוה גוררת מצוה ועצירה גוררת עצירה (אבות פ"ד מ"ב), ואיך דרשו לציון דורשים כאלה. (ב) ענין יקר כזה שיסובו ישראל לארצם והוא אחד מג' מתנות טובות שנתן הקב"ה לישראל ועל ידי יקורו שיהי' השארת הנפש בהם לעד ולעולמי עולמים שהם "תורה וא"י"י "וחיי עוה"ב" [יעווי' ברכות ה' ע"ב תניא רשב"י אומר ג' מתנות טובות וכו'], ששורש נשמתן של ישראל דבוקה בהן על קיום כלחי, כמ"ש (משלי ב, כא): כי ישרים ישכנו ארץ ותמימים יותרו בה, פי' שיותרו בה לחיי עולם הנכחי, וכן כתיב (ישעי' מב, ה): נתן נשמה לעם עליה וגו' והארץ החיים כתיב, איך יתייסק דבר מה ע"פ טבעיות הוויית העולם שיקנה שם אדמה לחרוש ולזרוע ועושה כל המלאכות הגופניות הנדרשות לעבודת

ואמר (סכהדרין כ"ח ע"א) ר' אבא אין לך קץ מגולה מזה, שנאמר (יחזקאל לו, ח): ואתם הרי ישראל ענפיכם תתנו ופריכם תשארו לעם ישראל כי קרבו לבוא. ופרש"י כשתתן א"י פרי' צעין יפה אזי יקרב הקץ ואין לך קץ מגולה יותר מזה ע"כ. הרי שצריכה ארץ ישראל להיות תחילה מיושבת מעם ישראל וליתן פרי', ואח"כ יקרב הקץ הגאולה. וכן למי שיעיין בפרשה זו (יחזקאל ל"ו) שכל דברי הנביא עולים על אדמת ישראל תחלה, כמאה"כ ונעצדתם וזרעתם וגו' והרציתי עליכם אדם כל בית ישראל כולה, וכושבו הערים והחרבות תבוננה וגו', נראה מזה שמתחילה תחל הישועה בישיבת הארץ. וכן כתיב (תהלים פה, ב): רצית ד' ארצך ואח"כ ושבת שבות יעקב, ובמד' שחר טוב תהלים פרשה ה': זה שאמר הכתוב (דברים יא, יב) ארץ אשר ד' אלקיך דורש אותה תמיד, והקב"ה הופך ומהפך ומסתכל ונותן עיניו בה עד שתראה מעשיו להקב"ה, והמאות שנכטו ישראל עליהן, אם הולילו את המעשרות ועשו את השמיטין וכל המצוות שנכטו בהן, באותה שעה הוא מראה מעשיו להקב"ה, וכן הוא אומר (ויקרא כו, לז): אז תראה הארץ לכך רצית ד' ארצך ע"כ.

ובן לענין זכרון משמע שהארץ נזכרת למעלה קודם ישראל שמתחלה כתיב וזכרתי את צריתי וגו' והארץ אזכור, ואח"כ כתיב (ויקרא כו, מה):

Question